

Kedves tanáraink, diáktársaink, vendégeink!

Elérkezett végre a mi napunk, amit már kilencedikes korunk óta izgatottan vártunk. Most rólunk szól minden: a ballagási dalok, a beszédek, és tiszteletünkre áll díszben az egész iskola. Kicsit könnyezve, meghatódva tolmácsolom a végzős osztály búcsúszavait. A négy évünk alatt mindig is bennünk volt a törekvés a különlegesre, éppen ezért nem egy sablonos búcsúszöveggel, hanem egy tiszta, diákszívből szólóval készültünk.

Ez a negyedik év, hogy itt állunk az iskolaudvaron, talpig egyenruhában és orgonailatban. Eljött a nap, ami lezárja életünk egy fejezetét, és megnyit előttünk néhány új ajtót. Magunk mögött hagyjuk a közös életet, ezt a kis családot, amivé váltunk. Bár az elmúlt hetekben, hónapokban már nehéz volt együttműködni, és mindenki ingerültebben reagált a másik hibáira, mégis, egy olyan egységet alkotunk, amit nem sok osztály mondhat magáénak. Nem csak egy közösség vagyunk, és nem egy egyszerű osztály, nem egy csoport. Együtt egy egészet adunk. Közösén alkottunk olyan dolgokat, mint a gólyaavató, az emlékezetes kínai táncunk, a külföldi utazások, és még sorolhatnám sokáig. Nincsenek már titkaink egymás előtt. Egymásra nézünk, és a testek apró rezgéséből is tudjuk, hogy mit gondol a másik.

Köszönhetjük ezt önmagunknak, és egymásnak. Mert bennünk tényleg van valami közös, olyan, amit más iskola diákjai nem érthetnek. Mondhatnám azt, amit minden itteni ballagási búcsúbeszédben hallunk: a kapocs a zene. A zene igazi, őszinte szeretete egy olyan lelki érzékenységet ad, amiért más iskolában furcsán néznének ránk. Mert gondoljunk bele: mihez kezdett volna a színész Rolandunk egy átlagos gimnáziumban? Mit szóltak volna a fiúk a kosaras magassággal megáldott Viktornak, aki mégis inkább énekel? És a nemrég még aktívan táncoló, azóta is folyamatosan zenélő Dénest hogy fogadták volna? Nálunk ezek természetes dolgok, sőt, értékek. Közöttünk, lányok között is ott a lelki érzékenység, amire más iskola nem fordít figyelmet. Minden tizenéves szívesen dobálózik a kifejezéssel: „A zene az életem!”, de talán nem is tudják, mit is jelent ez igazán. Mi nem csak a könnyűzenében élünk, hanem a komoly-, és a népzeneben is. Nálunk több diák is jeleskedik a népdaléneklésben, néphagyományok őrzésében. Mi éljük a zenét. Ez az apró különbség, ami miatt ennyire erősre kovácsolódtak a kapcsolatok az osztályban.

Egységünk azonban tanáraink érdeme is. Megtanultuk, hogy az ajtót ne csapkodjuk, különben elveszíthetjük. Jónapottal úgy illik köszönni, ha hozzáteszük, hogy „kívánok”. És megtapasztalhattuk a csodát, amit a vegyeskari éneklés és a szimfonikus kíséret adhat. Ez mind Imre bácsinak köszönhető. Mariann néni megtanított minket arra, hogy ha fél lábon is kell elugrálnunk a célig, ritmust adó támasz mindig lesz

mellettünk. Matematika órán megtanultuk, hogy nem minden rombusz négyzet, de minden négyzet rombusz – remélem erre három nap múlva is emlékezni fogok... A nyelvtanárok gyors váltakozása szintén rávezetett minket arra, hogy a sokszínű tanítás bizony lehet célravezető. Karcsi bácsi megtanította, hogy a komolyzene nem háttérzaj, hanem egy igazi alkotás, egy olyan bonyolult egység, mint az ember maga. Dorgai tanár úr örök igazsága is végigkísér utunkon: Az a lényeg... hogy ragadjon a bélyeg. És végül, de nem utolsó sorban szeretett osztályfőnökünk, Inci néni. Talán nem mindig voltunk egy véleményen, de hamar rájöttünk, hogy érdemes hallgatni rá. Ő nevelt minket, igyekezett átadni hatalmas tudását, és minden életbölcességét, amiért az egész osztályunk hálás. Köszönettel tartozunk mindenért, amit osztályfőnökként és ősanyaként megtett értünk. Ő fogta össze az osztályt egységgé – nem engedte, hogy széthulljon a kötelék. Minden tanárunktól szeretettel elköszönünk, és hálásak vagyunk az értünk tett munkájukért.

Kedves diáktársak, most hozzátok is szólnék pár szót. Kérhetnénk, hogy hallgassatok mindig a tanárookra, hogy hozzátok dicsőséget a kórusainknak, vagy, hogy teljesítsetek mindig a maximumon, de nem a fegyelmezés az idősebb diákok dolga. Ehelyett inkább csak annyit üzenünk: maradjatok mindig nyitottak, használjátok és élvezétek ki azt a pluszt, amit az iskola adhat. A zene mindig maradjon az életetek része – de ezt gondolom kérni sem kell.

Ahogy írtam ezeket a sorokat, felelevenedett bennem, amit a szóbeli felvételem után éreztem. Tisztán emlékszem, ahogy álltam a portán, és néztem a hazafelé tartó diáksereget. Néztem a lépcsőket, és Marika nénivel osztottam meg amire épp gondoltam: „Remélem egyszer én is ezeken a lépcsőkön indulhatok haza.” Már akkor éreztem, hogy ez az iskola tényleg más. Lehet, hogy kicsit hosszúak a napok, lehet, hogy a szervezés néha nem az igazi, és lehet, hogy a menzán nem mindig engednek minket előre... de ide akartam tartozni már akkor is. És most, hogy az itteni élet befejeződni látszik, most, hogy búcsúznom, búcsúznunk kell, kicsit fáj a szívem. A „kodályos lét” egy külön életstílus, amit más nehezen érthet meg. A négy év alatt, ha panaszkodtunk is, utána mindig hozzátettük: „de azért szeretem ezt az iskolát.” Szerettük, szeretjük és szeretni fogjuk, azért, amivé nevelt minket, azért, amit adott. Szeretjük, mert... ez a Kodály.